

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789537168.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

[Lige overfor os i Pilestræde boede en købmand, på hvis kontor der sad et ungt menneske med et mørkt og trist udseende; når jeg da, indhyllet i mit sjæl, satte mig ved vinduet og så over på denne unge bedrøvede mand, tænkte jeg tit: »Vi to stakler har det ikke godt!« Hver morgen gik jeg min vante gang til danseskolen med min søster, i angst for hende og hendes sygdom; ved enhver uventet bevægelse af hende gøs det i mig, thi jeg troede straks, det var forløbere til det rædsomme slag, som desværre indfandt sig hyppigere, jo ældre hun blev. Underligt var det, at medens jeg her hver morgen gik min sørgelige gang, nedtrykt på legeme og sjæl, negligerende mit ydre, med øjnene fæstede på brostenene, sad der en mand oppe i et hus i Pilestræde nær ved vor bolig - dette har jeg mange år efter erfaret af en læge, som var min ven - hver morgen i sit vindue for at se mig gå forbi, og som led i den grad af en heftig lidenskab for mig unge barn, at min ven, som var læge hos ham og hans fortrolige i denne sag, havde sin fulde hyre med at stille ham til ro; og hver dag måtte han gå til ham for at tale med ham om mig og de planer, som han lagde for at vinde mig, og som han atter forkastede. »Oftentimes, når jeg om formiddagen besøgte ham,« fortalte min ven, »var han i en tilstand, som grænsede til vanvid. De ved ikke,« lagde han til, »hvad jeg har lidt med denne min begavede ven for Deres skyld. Jeg kunne ikke få ham til at spise, ikke til at drikke, ikke til at klæde sig på, endsige til at udføre de forretninger, der pålåg ham som embedsmand. En dag,« fortsatte han videre, »da han var i en tilstand, som virkelig i høj grad foruroligede mig, fik jeg med utrolig møje og egen opofrelse lokket ham til at køre ud med mig i skoven, håbende at luften skulle gøre et velgørende indtryk på ham; og mit håb slog for så vidt heller ikke fejl; styrket og opmuntret kørte han atter hjemad med mig; da ville hans og min onde skæbne, at vi netop skulle møde Dem, der kom kørende med Deres søskende og Herman, og nu var alt tabt. Det rygte, der gik, at De var forlovet med denne mand, som han nu så Dem køre med, gjorde ham rent rasende, han kom hjem i en ulykkelig 71 sjælstilstand, ville atter forsøge på at få adgang til Deres forældre i håb om muligt at vinde Dem, så at De straks efter Deres konfirmation kunne forlade teatret og da blive hans hustru. Det nyttede ikke, at jeg foreholdt ham Deres ungdom, at han var mange år ældre, at De ikke ville forlade teatret, at han ikke var i besiddelse af et ydre, der kunne fængsle en ung pige etc. etc. Intet hjalp.« - Senere i mit liv har jeg mødt denne af mange agtede og begavede mand og lært ham at kende, uden at han nogensinde har anet, at jeg kendte til hans tidligere lidelseshistorie. Hvad er det dog for en magt, der indgyder en sådan følelse? Ja, dette spørgsmål vil vel til evige tider blive ubesvaret.]